

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/199/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117205177
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8117205177.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: Q. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX/X, B. B. - S., zastúpená: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35807598, o určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 11Csp/61/2017-44 zo dňa 27.09.2017 takto

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určuje, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. XXXXXXXX, z XX.XX.XXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným, uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13, v znení: "Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedená v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie Zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou" je neprijateľná.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že zmluvná podmienka v Zmluve o úvere č. XXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, uzavretá medzi stranami sporu uvedená vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13 v znení: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“ je neprijateľná. Žalobkyňa žalobu odôvodnila tým, že dňa 31.08.2006 uzavrela spotrebiteľskú úverovú zmluvu na úver 12.000 Sk (398,43 eur) za poplatok 11.520 Sk (382,39 eur) s tým, že celkovú sumu 23.520 Sk (780,72 eur) zaplatí v 12 splátkach po 1.960 Sk (65,06 eur). Žalovaná za uvedenú zmluvu zaplatila 1.592,31 eur. V žalobe ďalej uviedla, že poplatok vo výške 382,39 eur predstavuje v 2/3 administratívny poplatok, za ktorý jej žalovaný neposkytol reálne plnenie a nebol individuálne dojednaný. Mala ním zaplatiť za úkony, ktoré nie sú jej vopred známe. Poplatok prevyšuje úroky a jeho výška sa odvíja od výšky úveru, čo sa nezhoduje s účelom administratívneho poplatku. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa § 137 písm. c) CSP. Tiež vzniesol námietku res iudicata s poukazom na právoplatný rozhodcovský rozsudok.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy; § 53 ods. 1, 2 a 4 Občianskeho zákonníka; § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní zistil, že strany uzavreli dňa 31.08.2006 formulárovú úverovú zmluvu pod č. XXXXXXXX v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, ktorou žalovaný ako veriteľ požičal žalobkyni sumu 12.000 Sk (398,43 eur) za poplatok 11.520 Sk (382,39 eur). Žalobkyňa mala žalovanému zaplatiť 23.520 Sk (780,72 eur) v 12 mesačných splátkach po 1.960 Sk (65,06 eur) počnúc dňom 28.09.2006. Záver zmluvy obsahuje vyhlásenie žalovanej, že súhlasí s VOP, ktoré sú súčasťou zmluvy a potvrdzuje ich prevzatie. VOP obsahuje 22 bodov písaných drobným písmom. V bode 12 VOP sa uvádza: „Dlžník uznáva dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške na základe tejto zmluvy ako svoj dlh voči veriteľovi, čo do dôvodu aj výšky tak, ako je uvedené v tejto zmluve. Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné 2/3 zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou“. Bod 17 VOP predstavuje rozhodcovskú doložku. V nej sa konštatuje, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené:

a/ pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde

b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (OSP).

3. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že keďže žalobkyňa úver riadne nesplácala, žalovaný podal návrh na zaplatenie pohľadávky na Stály rozhodcovský súd zriadený Slovenskou rozhodcovskou a.s. Ten rozsudkom sp. zn. SR 1440/07 zo dňa 13.03.2007 zaviazal žalobkyňu na zaplatenie sumy 21.473 Sk s 0,25 % úrokom z omeškania denne zo sumy 17.640 SK od 13.02.2007 do zaplatenia a tiež trovy konania 6.420 Sk, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Voči nemu nebolo možné podať opravný prostriedok, žalobkyňa však mala možnosť podať na všeobecnom súde v lehote 30 dní žalobu o jeho zrušenie podľa § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa však túto žalobu nepodala.

4. Z potvrdenia žalovaného tiež zistil, že jeho pohľadávka voči žalobkyni zo zmluvy č. XXXXXXXX je uhradená a celkom bola splatená suma 1.592,31 eur.

5. Súd prvej inštancie úverovú zmluvu medzi stranami sporu považoval za spotrebiteľskú zmluvu tak, ako je táto zmluva definovaná v zákone č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (v danom prípade v znení účinnom od 01.07.2006 do 30.06.2007).

6. K rozhodcovskej doložke uviedol, že táto bola upravená len vo VOP, ktoré nie sú podpísané stranami. Nedošlo teda k písomnej dohode strán o rozhodcovskej doložke, nakoľko zákon jasne uvádza, že táto musí byť podpísaná stranami. Rozhodcovskú doložku tak vyhodnotil za neplatnú s dôsledkom nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie žaloby žalovaného, čo spôsobilo materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, a teda jeho ničotnosť (poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/3/2013). Preto námietku prekážky res iudicata vznesenú žalovaným vyhodnotil ako neopodstatnenú.

7. Súd prvej inštancie s poukazom na platnosť nového procesného poriadku od 01.07.2016, [zákon č. 160/2015 Civilný sporový poriadok; tiež CSP] upriamil pozornosť na ust. § 137 písm. d) CSP a skonštatoval, že v zmysle uvedeného ustanovenia je možné vysloviť neprijateľnú zmluvnú podmienku ex offo v individuálnych spotrebiteľských sporoch len v prípadoch, ak je uplatnený aj nárok na plnenie, kedy súd, či už na návrh, alebo aj bez návrhu vysloví neprijateľnosť zmluvnej podmienky, ak sú splnené podmienky podľa § 53 OZ, čím by bol naplnený účel Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Ustanovenie § 53 alebo § 53a OZ však nepovažoval za osobitný predpis v zmysle § 137 písm. d) CSP. Preto od 01.07.2016 môže súd vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky len v súvislosti so žalobou na plnenie, teda ak napríklad dodávateľ žaluje o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a súd v rámci tohto sporu zistí neprijateľnú zmluvnú podmienku, z ktorej je nárok uplatnený alebo spotrebiteľ žaluje o vydanie bezdôvodného obohatenia z neprijateľnej zmluvnej podmienky a pod. V tomto spore ide však o inú situáciu. Zmluvný vzťah medzi stranami už bol ukončený splnením záväzku žalovanej z úverovej zmluvy v roku 2007. Je nelogické, aby po 10 rokoch od ukončenia zmluvy sa mal súd zaoberať neprijateľnosťou niektorej zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore, keď žalobkyňa iný nárok voči žalovanému si neuplatňuje. Uvedená žaloba nemá

opodstatnenie ani s poukazom na § 3 ods. 3, ale ani s poukazom na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 3 ods. 5 vety prvej citovaného zákona proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva.

8. Z uvedených dôvodov vyvodil, že citované ustanovenia teda umožňujú spotrebiteľovi domáhať sa ochrany svojho práva, ale nárok sa musí uplatniť v čase trvania zmluvného vzťahu, pretože po ukončení zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z príslušnej zmluvy a teda nemôže už dochádzať k porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Je absurdné, že by napríklad po 50 rokoch od ukončenia zmluvy spotrebiteľ si zmyslel podať žalobu o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a pri výklade žalobkyne by súd sa mal zaoberať skúmaním takejto zmluvnej podmienky.

9. Súčasná právna úprava pritom za účelom naplnenia cieľa už spomínanej smernice zaviedla osobitné súdne konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach v § 301 až 306 CSP, v ktorom príslušný súd uvedený v § 31 ods. 1 CSP skúma neprijateľné zmluvné podmienky. Žalobu o abstraktnú kontrolu v spotrebiteľských veciach môže však podať len osobitná právnická osoba podľa § 302 CSP, príslušný na jej prejednanie je konkrétny krajský súd uvedený v § 31 ods. 1 CSP. Keďže však táto žaloba bola podaná nie v rámci abstraktnej kontroly, ale v individuálnom spotrebiteľskom spore, nebol dôvod na postúpenie veci súdu uvedenému v § 31 ods. 1 CSP.

10. V závere konštatoval, že právna ochrana spotrebiteľa nesmie byť zneužívaná podávaním nezmyselných žalôb, ktoré nič neriešia, keďže zmluva už bola dávno ukončená a účastníci si v zmysle nej poskytli dohodnuté plnenie. Na podporu svojho názoru poukázal aj na Komentár CSP autorov Števek a spol., vydavateľstvo B. H. Beck, str. 1037. Totožný záver vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/17/2015 zo dňa 24.05.2016.

11. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP.

12. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci. Za nesprávny považovala výklad § 137 CSP. V zmysle uvedeného ustanovenia sú prípustné aj iné žaloby ako tam vymenované. S poukazom na článok 3 ods. 2 CSP výklad zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Podľa ods. 2 uvedeného článku ustanovenia tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami SR, ktoré majú prednosť pred zákonmi a judikatúrou ESPL a SD EÚ. Názor súdu prvej inštancie neguje aj článok 169 Lisabonskej zmluvy, týkajúcej sa zabezpečenia ochrany spotrebiteľov a neguje článok 38 Charty základných práv EÚ. Poukázala na § 53a OZ, § 298 ods. 2 CSP a § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. Už samotný zákon č. 250/2007 Z.z. poskytuje dostatočnú legitimitu na podanie určovacej žaloby na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, aj na iné určovacie žaloby, s cieľom ochrany spotrebiteľa. Upriamil pozornosť na rozhodnutia NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009, KS Nitra sp. zn. 6Co/18/2013, KS Prešov sp. zn. 20Co/12/12, 6Co/220/12 a ďalšie. Tvrdil, že súd môže žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť len v jednom prípade, a to v prípade, keď zistí, že sa v súdnej veci nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Ak súd zistí, že v súdnej veci o neprijateľnú zmluvnú podmienku ide, žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť nemôže, a to bez ohľadu na to, či sa spotrebiteľ domáha určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky samostatnou žalobou, alebo pri podmienkach, aké sú obsiahnuté v § 298 ods. 2 CSP a tiež bez ohľadu na to, či žaloba smeruje proti obchodníkovi, ktorý je autorom neprijateľnej zmluvnej podmienky, alebo proti jeho právnomu nástupcovi, a bez ohľadu na to, že o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky už bolo v inom súdnom konaní, ale z iného právneho vzťahu, založeného iným právnym úkonom, rozhodnuté, a to aj v prípade, ak by sa súdne konania týkali tých istých strán a bez ohľadu na to, či v prípade úverového právneho vzťahu už úver splatený bol, alebo nebol. V ďalšom poukázal na § 298 CSP, podľa ktorého súd môže v rozsudku týkajúceho sa spotrebiteľského sporu aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka je neplatná. Ustanovenie § 298 ods. 1 CSP teda rieši alternatívu, keď súd rozhoduje o neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj bez návrhu a pôjde o prípady, na ktoré nedopadá ustanovenie § 298 ods. 2 CSP a v takých prípadoch súd o neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 298 ods. 1 CSP rozhodnúť môže. Keď je podaný

návrh len na určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, v takom prípade súd o neprijateľnosti zmluvnej podmienky podľa § 298 ods. 1 CSP rozhodnúť musí. Tiež poukázal na publikáciu Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kolektív, Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 216, str. 1036. Uviedol, že považuje za vylúčené, aby sa spotrebiteľ v SR, v príkrom rozpore s unijným právom, nemohol domôcť v individuálnom spotrebiteľskom spore určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorá sa nespája s peňažným plnením, v zmysle § 298 ods. 2 CSP (plnenie dodávateľovi, vydanie bezdôvodného obohatenia, náhrada škody, zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia), ale sa týka napríklad, osobných údajov, rôznych fikcií doručenia, miesta, času a spôsobu plnenia, atď. Zákonodarca nemal v úmysle na jednej strane zakazovať samostatne určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom spore a na druhej strane, aby dával návod, ako to jednoducho obísť, spojením žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky s požiadavkou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, keď v takom prípade, v zmysle jednej z alternatív, obsiahnutých v § 298 ods. 2 CSP, by o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, sporej so zaplatením primeraného finančného zadosťučinenia, súd rozhodnúť, a uviesť neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo výroku rozsudku, musel. Ďalej tvrdila, že splnením zaniká záväzok, ale nezaniká spotrebiteľská zmluva ako taká.

13. Podľa odvolateľky určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je pritom jediným inštitútom, ako následne, v konaní o primerane finančné zadosťučinenie, je možné aspoň čiastočne napraviť bezdôvodné obohatenie sa dodávateľa na úkor spotrebiteľa, ak by bol inak nárok spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný a pritom by išlo napríklad o bezdôvodné obohatenie práve plnením z tejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí Cofidis potvrdil, že plynutie času v žiadnom prípade nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mala znížiť alebo znemožniť ochranu práv spotrebiteľa pred nekalými obchodnými podmienkami podľa čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS. Aj v ďalšom poukázala na rozhodnutia KS Prešov sp. zn. 6Co/220/2012, 18Co/282/2015, 20Co/96/2013, ako aj na publikáciu Števček a kolektív, Občiansky zákonník, Komentár, Praha, C. H. Beck, 215, str. 644, 509 a 510.

14. K tvrdeniu súdu prvej inštancie, že určovanie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnych spotrebiteľských sporoch bráni aj inštitút abstraktnej kontroly poukázala na uznesenie NS SR sp. zn. 6MCdo/20/2016 z 23.01.2017, podľa ktorého právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa §301 a nasledujúcich CSP len s účinkami inter partes.

15. Odvolateľka preto navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný tak, že sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým i právnym zisteniam a vec správne, v súlade s platnými právnymi predpismi, posúdil. Navrhol preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

17. K vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobkyňa odvolaciemu súdu nedoručila svoje stanovisko.

18. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 22.05.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

19. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné podmienky sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov).

20. Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu alebo určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu (§ 137 písm. c), d) CSP).

21. V zhode odvolací súd s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že Zmluva o úvere č. XXXXXXXX z 31.08.2016, uzavretá medzi stranami sporu je zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ.

22. Odvolací súd sa však nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa sa mohla domáhať vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok iba v čase trvania zmluvného vzťahu s odôvodnením, že po ukončení zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán, kedy už nemôže dochádzať k porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa.

23. Slovenská republika je v zmysle jej únijných záväzkov, najmä článku 6 Smernice Rady 93/13/EHS, povinná zabezpečiť spotrebiteľovi vysokú mieru ochrany jeho práv v tom zmysle, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa v zmysle vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa. Účinnú ochranu v tomto zmysle možno dosiahnuť len ak má súd právomoc zhodnotiť neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (viď rozhodnutie SD EÚ vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA). V zmysle § 298 v spojení s § 295 CSP je súd povinný aj bez návrhu skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok, a to všetkých podmienok súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou, na tento účel a bez návrhu obstará a zabezpečí dôkazy a vykoná ho a výslovne uvedie vo výroku znenie zmluvnej podmienky ak dospeje k záveru o jej neprijateľnosti. Tieto ustanovenia predstavujú v Civilnom sporovom poriadku odôvodnenú výnimku z dispozičného princípu a z princípu ne ultra petitem. Pritom skúmanie neprijateľných zmluvných podmienok sa týka nielen samotnej spotrebiteľskej zmluvy, ale aj všetkých zmluvných dokumentov s ňou súvisiacich (napr. aj Všeobecných obchodných podmienok a pod.).

24. Odvolací súd má za to, že zvýšená ochrana spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv musí byť vyjadrená aj ochranou prostredníctvom procesných prostriedkov. Do 30.06.2016 týmto ustanovením bol § 80 písm. c) OSP. Od 01.07.2016 je ním ust. § 298 CSP v spojení s § 137 písm. c) CSP. Odvolací súd uvádza, že systém ochrany spotrebiteľov vychádza z toho, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. Preto vzhľadom na toto znevýhodnené postavenie článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS stanovuje, že nekalé podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany, ktorú chce citovaná smernica dosiahnuť, SD EÚ viackrát zdôraznil, že tento nerovný stav medzi spotrebiteľom a dodávateľom môže byť kompenzovaný iba pozitívnym zásahom, vonkajším vo vzťahu k samotným účastníkom zmluvy. Preto ES EÚ rozhodol, že vnútroštátny súd musí ex offo nariadiť vykonávanie dôkazov s cieľom zistiť, či ustanovenie nachádzajúce sa v zmluve, ktorá bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, patrí do pôsobnosti smernice a v prípade, že to tak je, posúdiť ex offo prípadnú nekalú povahu tohto ustanovenia. Táto možnosť priznaná súdu bola posúdená ako nevyhnutná preto, aby bola pre spotrebiteľa zabezpečená účinná ochrana, najmä s ohľadom na nezanedbateľné nebezpečenstvo toho, že tento spotrebiteľ o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením (opätovne viď rozhodnutie SD EÚ vo veci C-240/98 až C-244/98 Océano Grupo Editorial SA). V zmysel uvedenej judikatúry je potrebné vnímať aj ustanovenia § 137 písm. c), § 295 a § 298 CSP. Cieľom je umožniť súdu posúdiť nekalú povahu ustanovení spotrebiteľskej zmluvy, a to aj bez návrhu spotrebiteľa.

25. V uvedených intenciách je nutné hodnotiť aj naliehavý právny záujem u spotrebiteľa na vyslovení neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem žalobcu - spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vyplýva priamo zo zákona (§ 53a OZ). Takýmto určením sa napĺňa cieľ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem je daný aj z dôvodu právnej istoty v otázke napr. skutočnej výšky dlhu. Preto ho spotrebiteľ nemusí preukazovať (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.04.2017, sp. zn. 4Co/176/2016).

26. Vo všeobecnosti je naliehavý právny záujem potrebné chápať ako objektívnu a bezprostrednú potrebu ustáliť právny vzťah medzi stranami sporu. Spravidla je daný v prípadoch, kedy by bez určenia, či právo je alebo nie je resp. určenia právnej skutočnosti, by bolo právo žalobcu ohrozené a jeho právne postavenie by sa stalo neistým, ako aj v prípade, ak rozhodnutie o žalobe vytvorí pevný právny základ pre sporové strany. Naproti tomu naliehavý právny záujem daný nie je v prípade, ak by žaloba neslúžila potrebám praktického života a v prípade, ak rozhodnutie vo veci nezaloží spomínaný pevný právny základ medzi sporovými stranami. Rovnako je nepochybné, že nie je prípustné určovať práva v minulosti, ak tieto už zanikli. Rozsudok totiž určuje (resp. neurčuje) existenciu práva ku dňu jeho vyhlásenia.

27. V prejednávacom prípade však nie je možné nevziať do úvahy tú skutočnosť, že aj keď došlo k ukončeniu vzťahu medzi stranami sporu, žalobkyňa ako spotrebiteľka má možnosť domáhať sa voči žalovanému viacerých nárokov napr. vydania bezdôvodného obohatenia, zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia a iné. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je podstatné, či v prípade uplatnenia si niektorých svojich nárokov, vyplývajúcich jej z titulu ochrany spotrebiteľa, bude v budúcnosti alebo nebude úspešná, napr. z dôvodu námietok týkajúcich sa uplynutia času. Aj podľa judikatúry SD EÚ totiž plynutie času nemôže byť skutočnosťou znemožňujúcou ochranu práv spotrebiteľa pred nekalými obchodnými podmienkami.

28. Právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasl. CSP len s účinkami inter partes (viď uznesenie NS SR z 23.01.2017, sp. zn. 6MCdo/20/2016).

29. Pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípov ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princípov súčasného občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces zaručenému článkom 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (článok 46 Ústavy SR) (viď Nález Ústavného súdu ČR z 01.11.2016, sp. zn. I. ÚS/913/2016).

30. Za neprijateľnú zmluvnú podmienku je potrebné považovať takú podmienku, ktorá vyvoláva nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorým je slabšia zmluvná strana. Pritom znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napíňa aj taká podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“. Za neprijateľnú je treba považovať aj zmluvnú podmienku vyvolávajúcu finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktorému v skutočnosti nebolo poskytnuté a slúži iba záujmom dodávateľa (najčastejšie ide o poplatky v spotrebiteľských úverových vzťahoch, ktoré nie sú ani určité ani konkrétne a ani adekvátne poskytnutému plneniu). Súd pritom neprijateľnú zmluvnú podmienku nemodifikuje (porovnaj rozsudok SD vo veci C-618/10).

31. K zneniu podmienky, uvedenej vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v bode 13, ktorej určenie sa žalobkyňa domáhala za neprijateľnú, odvolací súd uvádza, že žalobkyňa nemohla platne uznať dlžnú sumu vrátane poplatku v celej výške (v texte zmluvnej podmienky nie je uvedená ani suma, preto prípadne takéto uznanie nemôže byť platné). Právny úkon - dohoda o uznaní dlhu, dosiahnutý nekalou praktikou svojim obsahom obchádza zákon, odporuje predpisom na ochranu spotrebiteľa a je v rozpore s dobrými mravmi, preto je podľa § 39 OZ absolútne neplatný (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 26.03.2014, sp. zn. 5Co/296/2013). Čo sa týka poplatku, ktorý v zmluve bol žalovaným vyčíslený v sume 382,39 eur, a to za úver vo výške 398,43 eur, čo predstavuje 95,98 % z poskytnutej sumy úveru je poplatkom neúmerne vysokým, a to čo sa týka aj úroku aj prípadných nákladov na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere, a to na tzv. „všetku administratívu s tým spojenú“. Ide o ustanovenie nešpecifikujúce ani konkrétnu výšku úroku, ani konkrétne prípadné administratívne činnosti, za vypracovanie a uzatvorenie zmluvy (pritom banky požadujú 1 až 2 % poplatkov za spracovanie úveru). V prípade rozporu spotrebiteľskej zmluvy s dobrými mravmi pre neprimeranú výšku úroku a naliehavému právnomu záujmu spotrebiteľa na určení neplatnosti zmluvy viď rozsudok NS SR z 31.07.2009, sp. zn. 1MCdo/1/2009. Podľa názoru súdu druhej inštancie poplatok je neúmerne vysoký, nedôvodný, nešpecifikujúci, za čo všetko bol od spotrebiteľky požadovaný. Je nutné uviesť aj to, že bol súčasťou formulárových Všeobecných podmienok poskytnutia úveru a v konaní nebolo preukázané, aby žalobkyňa ako spotrebiteľka bola s ním oboznámená. Je potrebné zdôrazniť aj tú skutočnosť, že takto formulovaná podmienka uvádzaná ako poplatok je rôzna pri zmluvách, lebo sa odvíja od výšky poskytnutého úveru. Teda čo sa týka nákladov na administratívne výdavky, tieto nemôžu zodpovedať realite, lebo by mali byť aj pri rôznych výškach úveru stále rovnaké. Odvolací súd preto považoval

uvedenú podmienku za neprijateľnú zmluvnú podmienku, lebo tento poplatok nebol jednak určitý, jasný, zrozumiteľný a navyše neposkytoval žalobkyňi skutočné protiplnenie. Je tiež potrebné zdôrazniť aj to, že Všeobecné podmienky poskytnutia úveru sa nachádzajú na zadnej strane Zmluvy o úvere zo dňa 31.08.2016, ktoré však nie sú žalobkyňou ako dlžníčkou podpísané. Odvolací súd preto ustálil, že takáto všeobecná podmienka poskytnutia úveru je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, žalobkyňa si ju osobitne nevyjedнала, pritom splynula s ostatnými všeobecnými podmienkami a vyvolala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Podľa názoru odvolacieho súdu je v nej skrytý zámer žalovaného úmyselne získať peňažné plnenie neadekvátne poskytnutému úveru, lebo bolo požadované aj v neprimerane vysokej výške. Ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné (uznesenie NS SR z 30.11.2011, sp. zn. 2Cdo/245/2010).

32. Odvolací súd majúci za to, že právne posúdenie súdu prvej inštancie týkajúce sa nedostatku naliehavého právneho záujmu bolo nesprávne, aj keď správne súd prvej inštancie ustálil vzťah medzi stranami sporu založený Zmluvou o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 31.08.2016 za vzťah spotrebiteľský, s jeho názorom, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva iba v čase trvania zmluvného vzťahu, nie po ukončení zmluvy nemôže súhlasiť vzhľadom na dôvody vyslovené vyššie. Ak je spotrebiteľovi umožnené domáhať sa svojho práva do budúcnosti napr. uplatnením si vydania bezdôvodného obohatenia od žalovaného alebo žiadať primeraného finančného zadosťučinenia, je namieste aj predmetná žaloba o vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

33. Je len na spotrebiteľovi, ktoré právo si zvolí, resp. ktoré právo z viacerých práv použije. Na primerané finančné zadosťučinenie (relutárna satisfakcia) zákon explicitne vyžaduje úspech spotrebiteľa pred súdom. Niet žiadneho dôvodu z okruhu úspešne vedených vecí pred súdom vylučovať práve rozsudok o neplatnosti niektorej zmluvnej podmienky, ak ju spôsobil dodávateľ pri zanedbaní povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 2 písm. a) ZOS). Za porušenie povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou treba považovať aj používanie neprijateľných zmluvných podmienok (§ 3 ods. 3 ZOS, § 53 ods. 1 OZ), nekalých obchodných praktík (§ 7 a nasl. ZOS), ale aj iné porušenie práv spotrebiteľa (viď uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/220/2012 z 30.08.2013).

34. Odvolací súd ešte dodáva, že na posudzovanie naliehavého právneho záujmu v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami sa názory jednotlivých súdov líšia. V prejednávanom spore však názor odvolacieho súdu sa nezhoduje s názorom súdu prvej inštancie, no korešponduje s rozhodovacou činnosťou tunajšieho odvolacieho súdu.

35. Predovšetkým sa však odvolací súd stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaným uvádzaný rozsudok rozhodcovského súdu nepredstavuje prekážku rozsúdenej veci. Všetky argumenty uvedené žalovaným v odvolaní v časti II. in abstracto majú význam, no treba uviesť, že v predmetnej veci rozhodol rozhodcovský súd na základe neprijateľnej rozhodcovskej podmienky a tá robí rozhodcovský rozsudok paaktom (porov. rozhodnutie ns SR sp. zn. 6Cdo 3/2013), na ktorý sa neprihliada.

36. Súd prvej inštancie žalobu zamietol v podstate z dôvodu, že žaloba o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti je neprípustná, keďže Civilný sporový poriadok v § 137 písm. d/ Csp predpokladá podanie takejto žaloby len za stavu, že to vyplýva z osobitného predpisu a takéhoto niet.

37. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd takúto žalobu pripúšťa. Ak spotrebiteľ sleduje dosiahnutie právnej istoty v otázke, či je zmluvná podmienka neprijateľná, môže sa na súde domáhať žalobou určenia jej neprijateľnosti. Právna istota v takejto záležitosti je dôležitá a dosiahnutie takejto právnej istoty by nemalo byť podmieňované (kumulatívne) uplatnením či už náhrady škody, bezdôvodného obohatenia alebo primeraného finančného zadosťučinenia. Inými slovami povedané, nemožno spotrebiteľa nútiť do uplatňovania takýchto plnení pri jeho snahe dosiahnuť právnu istotu čo do (ne)záväznosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej neprijateľnosti.

38. Odvolací súd preto zastáva názor, že spotrebiteľ má právo domáhať sa určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky aj bez kumulatívneho uplatnenia nároku na plnenie z dôvodu neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Uvedené právo predpokladá ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č.250/2007

Zz. o ochrane spotrebiteľa („ZoS“), podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách a tejto ochrany sa môže domáhať na súde (§ 3 ods.5). Aj gramatický výklad ustanovenia § 53a OZ predpokladá takéto určenie dokonca „v prvej línii“ a ďalšie spôsoby ochrany „na plnenie“ sú evidentne alternatívami (arg. slovo „alebo“).

39. Explicitné zakotvenie tohto práva do ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č.129/2010 Zz. súvisí len s tým, aby sa odstránili akékoľvek pochybnosti o možnostiach spotrebiteľa podať žalobu o neplatnosť zmluvy (čiastočnej neplatnosti „...et minor“). Princiálne nemožno nútiť žiadneho spotrebiteľa sledujúceho právnu istotu, aby sa domáhal reštitučného plnenia kumulatívne popri určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

40. Súd prvej inštancie považuje za logické uplatnenie nároku len v čase „trvania zmluvného vzťahu“ a že „...po ukončení zmluvy zanikajú práva a povinnosti zmluvných strán vyplývajúce z príslušnej zmluvy a teda už nemôže dochádzať k porušeniu práv ...“.

41. Odvolací súd považuje tento názor za vecne nesprávny. Ak spotrebiteľ splnil všetky zmluvné podmienky vrátane neprijateľnej zmluvnej podmienky, protiprávny stav pretrváva, až kým ho dodávateľ nenapraví. Už len existencia objektívnych desaťročných premlčacích dôb v podstate napovedá, že aj po vykonaní plnení zo zmluvy je čas na nápravu. Tým nie sú dotknuté pravidla spojené s plynutím času či účinným judikovaním aj neprijateľných plnení .

42. Súd prvej inštancie neposkytol ochranu ďalej z dôvodu, že na účel sledovaný žalobkyňou je určená žaloba o abstraktnej ochrane.

43. Aj tento názor považuje odvolací súd za vecne nesprávny. Pomerne rukolapné porovnanie ponúkajú spojené veci pred súdnym dvorom (C-154/15,C-307/15,C-308/15), v ktorých sa spotrebiteľia domáhali pred vnútroštátnymi súdmi v Španielsku ochrany v individuálnych sporoch a nič nenasvedčuje tomu, že by skončená kauza o abstraktnej kontrole znamenala prekážku pre individuálnu ochranu spotrebiteľov. Len ťažko by si bolo možné predstaviť odstaviť spotrebiteľov od práva domáhať sa ochrany svojich subjektívnych práv s poukazom na to, že existuje inštitút žaloby o abstraktnej kontrole (§ 301 a nasl. CSP). Je náležité poznamenať, že doterajšia aplikačná prax potvrdzuje (až) jeden prípad abstraktnej kontroly súdom (vec 66 eurových poplatkov tzv. kauza Portál Basne), kým na strane spotrebiteľov sa ukazuje u niektorých dodávateľov vrátane žalovaného masívne porušovanie práv spotrebiteľov a v početných veciach právoplatne naplnenie práv spotrebiteľov.

44. Okrem iného v prípade žalovaného ide o extrém pri inkasovaní vysokých poplatkov (cca 100%) navyše netransparentných a to recidívne v rozpore so zákazom ďalšieho používania (§53a OZ).

45. Za takýchto okolností je názor súdu prvej inštancie o zneužití práva spotrebiteľom podaním nezmyselnej žaloby názorom, s ktorým sa odvolací súd nemôže stotožniť.

46. Zdá sa, že názor súdu prvej inštancie je ovplyvnený dobou, ktorá uplynula od času, kedy žalobkyňa zaplatila plnenie z napadnutej zmluvnej podmienky. Isteže ochrana spotrebiteľa nie je absolútna, no plynutie času má svoje pravidla. Niekedy ani výraznejší časový úsek nemusí byť zákonite spojený so zánikom práva.

47. V tomto smere reštitučné nároky vyplývajúce z neprijateľnej zmluvnej podmienky majú spätnú účinnosť (porov. rozsudok SD E s v spojených veciach C-154/15,C-307/15, C-308/15, cit.„Článok 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej judikatúre, ktorá časovo obmedzuje reštitučné účinky súvisiace so súdnym určením nekalej povahy podmienky v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice, ktorú obsahuje spotrebiteľská zmluva uzavretá s predajcom alebo obchodníkom, len na sumy, ktoré boli neoprávnene zaplatené podľa tejto podmienky po vyhlásení súdneho rozhodnutia, ktorým bola určená táto nekalá povaha) a nemožno pritom prehliadnuť medializované informácie o odškodnení španielskych spotrebiteľov bankami aj napriek uplynutiu času (napr. www.ustavnysud.sk/documents/10182/1270906/SDEU1616.pdf/ced8162a-fa90-47e2-a59d-5459ac3c0d2b).

48. Ak preto súd prvej inštancie rozsudkom z 27.09.2017 nepripustil spätné účinky reštitučných nárokov žalobkyne, konal tak práve ako v naznačenej nežiaducej judikatúre (rozsudok SD C-154/15 z 21.12.2016). K uplynutiu výraznejšieho času od plnenia z neprijateľnej podmienky odvolací súd poznamenáva, že to dôležité pre súd je predovšetkým to, že žalovaný zasiahol spôsobom neprijateľným pre demokratické spoločenské vzťahy do práv žalobkyne a okolnosti nasvedčujú, že žalobkyňa bola neinformovaná. Právny poriadok nespája uplatnené právo s prekluziou (zánikom) práva a zo spisu nevyplýva, že by na plnenie z predmetnej neprijateľnej zmluvnej podmienky dopadalo účinné právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré by tak mohlo za určitých okolností predstavovať prekážku pre danie veci do pôvodného stavu.

49. Právoplatným rozhodnutím súdu o neprijateľnosti predmetnej klauzuly došlo explicitne zo zákona k zákazu pre žalovaného predmetnú klauzulu ďalej používať (§53a OZ), no žalobkyňa nezaväzuje a tá sa mohla domáhať svojho práva vo vlastnej individuálne právnej veci.

50. Nemali by byť pochybnosti o tom, že predmetná zmluvná podmienka bola vo viacerých prípadoch viacerými súdmi právoplatne určená za neprijateľnú a evidentne ide o hrubo neproporcionálne zmluvné ustanovenie spôsobujúce obchádzanie neprímeraných úrokov (porov. rozsudky KS v Prešove). Len voči samotnej žalobkyne ide o pokračujúcu nečestnú prax (porov. veci 18Co/120/2017 V.V.; 19Co/24/2018 V.V.; 21Co/279/2016 V.V.; 19Co/199/2017 V.V.; 18Co/58/2018 V.V.; 24Co/95/2018 V. / V....).

51. Odvolací súd sa plne stotožňuje s neprímeranosťou, netransparentnosťou a preto neprijateľnosťou spornej zmluvnej podmienky. Ťažko si možno predstaviť, aká všetka administrácia má byť tak dôležitá pre spotrebiteľa, že je drahšia (2/3-iny) ako samotné úroky (1/3-ina). Tým odvolací súd naznačuje, že je aj neurčitá, čo už bolo konštatované aj vyššie. Poplatok za pochybné administratívne úkony sa odvodzuje z výšky úveru, čo je nanajvýš pozoruhodné a zjavne ide o „doplnenie“ užerných úrokov (spolu cca 90 %), ktoré aj bez tohto poplatku sú už privysoké a v demokratickej spoločnosti preto neprijateľné (porov. 1MCdo 1/09 60%, alebo 5Cdo 26/2012 48% a iné).

52. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 388 CSP zmenil, lebo neboli podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

53. O trovách konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyne bol priznaný nárok na náhradu trov tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom, a to po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle ust. § 262 CSP.

54. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).